

herom straks nedenfor, og en regering dannet under ledelse af dr. Borg Olivier, lykkedes det under forhandlinger i London at få ophævet den fra maltesisk side mest kritiserede bestemmelse i forfatningen: at politiet på øen skulle henhøre under guvernørens og ikke under den folkevalgte regerings kompetence.

Ved valget i februar 1962 opnåede nationalistpartiet en betydelig valgsejr med 25 mandater, medens arbejderpartiet kun opnåede 16 mandater, og 3 mindre partier i alt blev repræsenteret med 9 mandater.

Det er mod disse valg, at det maltesiske arbejderpartis kritik er rettet, og som har givet anledning til spørgsmålets behandling i koloniudvalget. Ligeledes har Dom Mintoff i andre internationale organisationer og i verdenspressen taget til orde for international opmærksomhed omkring de virkelige eller påståede uregelmæssigheder i forbindelse med valgenes afholdelse. Fra arbejderpartiets side er der især henvist til, at nationalistpartiets store valgsejr i høj grad må ses som et resultat af anstrengelser udfoldet af den katolske kirke på Malta.

Der er ikke fra nogen side rejst påstand om, at den britiske regering skulle have søgt at øve indflydelse på valgets resultat.

Under den i august 1963 i London afholdte konference om Maltas fremtidige stilling inden for Commonwealth meddelte den britiske regering i underhuset, at Malta vil opnå fuld uafhængighed senest 31. maj 1964.

Den britiske regering havde ønsket at træffe denne beslutning i betragtning af, at begge de store partier på øen var tilhængere af, at Malta opnår fuld politisk selvstændighed. Konferencen endte i øvrigt uden opnåelse af andre resultater, herunder med hensyn til spørgsmålet om afholdelse af nye valg og indsættelse i den fremtidige forfatning af garantier for udøvelsen af de borgerlige (politiske) rettigheder.

Malta-spørgsmålet har ikke været på FN's dagsorden siden 1949, hvor generalforsamlingen akkviescerede ved, at Storbritannien ophørte med at afgive beretninger om Malta i henhold til art. 73 e, efter at øen ved forfatningen af 1947 havde fået tillagt indre selvstyre.

2. Behandling af Malta-spørgsmålet i Koloniudvalget og på FN's 18. generalforsamling.

Spørgsmålets optagelse på koloniudvalgets dagsorden skyldes to af sekretæren for Socialistisk Internationale, Albert Carthy, til koloniudvalget stilede breve af henholdsvis 7. juni og 28. november 1962, hvori udvalget anmodedes om at tage spørgsmålet om afholdelse af nye valg på Malta under FN's tilsyn op til overvejelse.

Det mest fremtrædende træk ved koloniudvalgets debat om Malta, som indledtes i maj måned 1963, var drøftelsernes lidet kontroversielle karakter, som førte dels til, at en række af udvalgets medlemmer, herunder Danmark, undlod at deltage i generaldebatten, i hvilken kun 8 medlemmer foruden den administrerende magt (Storbritannien) deltog, dels til, at der uden afstemning opnåedes enighed om en resolutionstekst.

Den *britiske* repræsentant henledte i sit indlæg opmærksomheden på følgende hovedpunkter:

at en ny forfatning trådte i kraft på Malta i marts 1962,

at Malta under denne forfatning har fuldt indre selvstyre,

at valg til den lovgivende forsamling under den nye forfatning fandt sted i februar 1962,

at der siden er ført en række forhandlinger mellem Malta og Storbritannien,

at den britiske regering har erklæret sig rede til snarest muligt at indkalde til en konference vedrørende Maltas endelige uafhængighed inden for Det britiske Statssamfund, samt

at en sådan konference kunne påregnes afholdt i løbet af nogle måneder.

Efter visse kulisseforhandlinger vedtoges herefter enstemmigt følgende resolutionsforslag:

„Koloniudvalget, som

har behandlet Malta-spørgsmålet,

har hørt udtalelsen fremsat af repræsentanten for den administrerende magt,

har bemærket sig de af petitionærer afgivne meddelelser,